

Arrest

nr. 187 579 van 24 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u sayyid van origine en beschikt u over de Afghaanse nationaliteit. U verklaarde geboren te zijn in het dorp Nekhta in Afghanistan. Toen u ongeveer zes jaar oud was vluchtten uw ouders naar Iran. U groeide er op, maakte er uw middelbare school af en volgde ook Engelse les. U had geen arbeidsvergunning maar werkte in het zwart als administratief medewerker in een opleidingscentrum. Na een controle werd u ontslagen. U werkte tevens voor een busmaatschappij en gedurende drie jaar als doktersassistente. Om niet betrapt te worden op zwartwerk verkleedde u zich als Iraanse en sprak u Farsi (de variant van het Perzisch die gesproken wordt in Iran). De arts voor wie u werkte was getrouwd maar zijn echtgenote kon geen kinderen krijgen. Toen u ongeveer 22 jaar oud was trouwde u met hem volgens de sharia. Het huwelijk werd niet officieel geregistreerd. Na ongeveer een jaar kreeg hij toch een kind met zijn eerste vrouw en daarop scheidde hij van u. Tijdens

jullie huwelijk probeerde u om Iraanse identiteitsdocumenten te bekomen maar dit lukte niet. U moest toen wel uw verblijfskaart afgeven. Daarna trouwde u met R.I., eveneens een Afghaans vluchteling. Omdat hij Hazara was en u sayyid was uw familie niet gelukkig met dit huwelijk. Zelfs nadat jullie getrouwd waren bleef uw neef jullie bedreigen. Daarnaast beschikte uw echtgenoot evenmin over een verblijfsvergunning. Hij werkte in het zwart en het viel regelmatig voor dat hij niet betaald werd. Omwille van al deze problemen beslisten jullie om Iran te verlaten. Jullie reisden samen naar Griekenland vanwaar u alleen doorreisde naar België. Op 3 oktober 2014 diende u een asielaanvraag in en op 16 juni 2015 werd u de vluchtelingenstatus toegekend. U beschikt over een kopie van een Iraanse verblijfskaart, een getuigenverklaring over uw burgerlijke staat afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Mashad, een attest van het Balkhi instituut waar u les zou hebben gevolgd, een attest van een opleiding gefinancierd door het UNHCR, een getuigschrift lager onderwijs, een schoolrapport van het voorbereidend jaar voor de universiteit, een attest waaruit blijkt dat het derde jaar middelbaar hebt beëindigd, e-mails en handgeschreven medische attesten betreffende de gezondheidsproblemen van uw echtgenoot tijdens zijn verblijf in Griekenland. Uw echtgenoot kwam u achteraf in België vervoegen vanuit Griekenland en hij diende een asielaanvraag in op 6 november 2015.

Naar aanleiding van de verklaringen die uw echtgenoot aflegde in het kader van zijn asielaanvraag, werd u opgeroepen voor een gehoor in het kader van een eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat er na uw erkenning als vluchteling nieuwe elementen met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming zijn opgedoken. Op basis van uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag blijkt immers dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan elementen die de kern van uw asielrelaas betreffen, namelijk uw verblijf in Iran als Afghaans vluchteling die gehuwd is met een Afghaanse vluchteling van Hazara origine.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u de vluchtelingenstatus heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat het CGVS in dergelijk geval de bevoegdheid heeft de vluchtelingenstatus in te trekken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat tijdens de gehoren op het CGVS bleek dat uw echtgenoot enkel de Iraans variant van het Perzisch, met name het Farsi kon spreken. Gevraagd of hij ook Dari (de variant van het Perzisch dat gesproken wordt in Afghanistan) kan spreken antwoordde hij aanvankelijk "een beetje" om daarna te bevestigen dat hij het enkel kan begrijpen maar het niet kan spreken. Hij verduidelikte tijdens het tweede gehoor dat hij vloeiend Farsi spreekt, dat zijn ouders thuis Dari spraken en dat er op zijn werk Hazara waren die Hazaragi spraken. Gevraagd naar voorbeelden van verschillen tussen deze drie varianten van het Perzisch bleek dat hij slechts drie woorden kon noemen namelijk water, auto en aardappel (CGVS echtgenoot I, p. 6 en CGVS II, p. 6 en 7). Er kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat iemand toch in enige mate zijn moedertaal kan spreken ook al is hij/ zij opgegroeid in een buurland. Treffend in dit verband is dat ook u enkel Farsi spreekt en dat u op de vraag naar verschillen tussen het Dari en het Farsi net dezelfde woorden noemde als uw echtgenoot, namelijk water en auto. Gevraagd naar andere verschillen tussen beide talen moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS III, p. 5). Uw man noemde weliswaar enkele namen van maanden in het Dari maar hij beweerde verkeerdelijk dat sonbola de negende maand is (CGVS I echtgenoot, p. 2). Gepeild naar uw echtgenoot zijn kennis van het Hazaragi (een dialect van het Perzisch dat door de Afghaanse Hazara bevolking wordt gesproken) bleek hij deze variant van het Perzisch evenmin machtig te zijn en dit terwijl hij verklaarde dat zijn ouders wel Hazaragi spraken (CGVS I echtgenoot, p. 6). Gevraagd om te vertellen over de Hazara cultuur moest hij het antwoord schuldig blijven (CGVS II echtgenoot, p. 7). Toen er meer specifiek werd gevraagd naar zaken die Hazara anders doen dan Iraniërs antwoordde hij dat Hazara sjiieten zijn, in twaalf imams geloven en dat hun heilige plaats in Kerbala lig. Dit is echter een beschrijving die van toepassing is op de meerderheid van de Iraniërs in Iran. Daarnaast gaf hij aan dat men Hazara gemakkelijk kan herkennen aan hun fysiek uiterlijk gezien ze kleine ogen hebben en klein van gestalte zijn. Toen hem gevraagd werd op basis waarvan hij als Hazara kan worden herkend, antwoordde hij naast de kwestie dat hij in Iran niet moest werken, vooral contact had met Iraniërs en niet wilde openbaar maken dat hij Aghaan was en Hazara (CGVS II echtgenoot, p.7). Naar aanleiding van uw echtgenoot zijn beperkte kennis over zijn voorgehouden origine werden hierover ook een aantal vragen gesteld aan u. Uw antwoorden wisten echter evenmin te overtuigen. U kon immers enkel vertellen dat de Hazara bevolking in Afghanistan altijd aangevallen wordt door andere origines en dat ze de sjiëtische Islam aanhangen. U zou ook gehoord hebben dat de Hazara afstammen van Alexander de Grote maar uw man zou u gezegd hebben dat dit niet zo is (CGVS III, p. 6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt trouwens dat er wordt aangenomen dat de Hazara Mongoolse roots hebben en afstammelingen zouden zijn van Genghis Khan, niet Alexander de Grote. Gevraagd hoe

mensen kunnen zien dat uw man Hazara is antwoordde u het volgende: "Eerste is het uiterlijk. Pashtounen zijn anders, is allemaal hoe ze eruit zien en hun accent is anders en hun religie is anders". Uit uw verklaringen blijkt dat u wel een uitleg kon geven over uw origine (CGVS I, p. 10 en 11 en CGVS III, p. 6). Uit bovenvermelde informatie blijkt echter dat sayyids (afstammelingen van de profeet) te vinden zijn in verschillende landen in het Midden Oosten waaronder Iran. M. is bijvoorbeeld ook een veel voorkomende Iraanse familienaam gebruikt door afstammelingen van Musa al Khadim. Gevraagd naar bekende Afghaanse sayyids moest u trouwens het antwoord schuldig blijven. U noemde aanvankelijk Said Amin en Said Kazim maar stelde dan dat deze personen vanuit Iran naar Afghanistan vluchtten (CGVS III, p. 6).

Voorts zijn de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenoot over de verblijfsdocumenten waarover hij zou beschikt hebben als Afghaans vluchteling in Iran niet consistent en zelfs tegenstrijdig met de verklaringen die ter zake door u werden afgelegd.

Zo verklaarde uw echtgenoot aanvankelijk dat hij beschikte over een amayesh kaart maar dat die vier of vijf jaar geleden tijdens een controle van de Nirouye Entezami (de reguliere politie) op zijn werk ongeldig gemaakt werd. In welk jaar dit gebeurde wist hij echter niet (CGVS echtgenoot I, p. 12). Aanvankelijk stelde uw echtgenoot dat u tot aan jullie vertrek uit Iran een amayesh kaart zou hebben gehad, uw laatste kaart zou afgeleverd zijn tijdens de zevende registratieronde (CGVS echtgenoot I, p. 12). Toen hem gevraagd werd hoe u een amayesh kaart kon aanvragen terwijl hij als gezinshoofd niet over een kaart beschikte paste hij zijn verklaringen aan en stelde hij dat u uw amayesh kaart had afgegeven toen u een Afghaans paspoort had aangevraagd (CGVS echtgenoot I, p. 13). Uzelf verklaarde in dit verband echter dat u uw originele amayesh kaart had moeten afgeven in het paspoortbureau toen u een Iraans paspoort trachtte te bekomen (CGVS II, p. 8). Daarna stelde u dat u beschikte over een Afghaans paspoort maar dat u geen Iraans visum kon krijgen omdat u daarvoor naar Afghanistan moest reizen. U bevestigde nogmaals dat uw amayesh kaart werd ingehouden op het moment dat u een Iraans paspoort aanvroeg (CGVS II, p. 3 en 5). Uw echtgenoot stelde voorts dat hij een karte melli (Iraanse identiteitskaart) met een foto die op hem leek had gekregen van een vriend. Hij stelde dat hij dit gearrangeerd had (CGVS I echtgenoot, p. 13). Toen hem gevraagd werd hoeveel hij betaald had voor deze kaart wijzigde hij opnieuw zijn verklaringen en beweerde hij plots dat hij deze kaart gevonden had op straat. Toen hij zag dat de foto op hem leek besliste hij om de kaart bij te houden (CGVS I echtgenoot, p. 14). Dat uw echtgenoot een identiteitskaart van een Iraans staatsburger van het mannelijk geslacht die dan nog op hem leek zomaar op straat zou hebben gevonden is te toevallig om geloofwaardig te zijn (CGVS I echtgenoot, p. 14). U verklaarde in dit verband aanvankelijk dat uw man valse Iraanse documenten kreeg om te kunnen werken. U voegde toe dat het voorvalt dat Iraniërs identiteitsdocumenten van overleden familieleden verkopen. U beweerde daarnaast dat de overheid op de hoogte was van het feit dat uw echtgenoot valse Iraanse documenten gebruikte en dat hij gevangen genomen werd voor ondervraging en dat deze documenten hem werden afgenomen (CGVS I, p. 5). Later verklaarde u nogmaals dat uw man gedurende een tijd beschikte over vervalste Iraanse documenten (CGVS II, p. 4). Toen u met de verklaringen van uw echtgenoot geconfronteerd werd, ontkende u plotsklaps dat u ooit zou verklaard hebben dat hij de kaart had gekocht en u beweerde dat u enkel had uitgelegd dat het in het algemeen mogelijk is om kaarten te kopen, hetgeen niet volstaat als uitleg (CGVS III, p.4). Er kan tevens verwacht worden dat u spontaan zou vermeld hebben dat uw man de Iraanse nationale kaart per toeval op straat had gevonden. Nadat uw echtgenoot met uw verklaringen werd geconfronteerd bleef hij volhouden dat hij de kaart wel degelijk op straat had gevonden, hetgeen geen afdoende uitleg vormt voor bovenstaande inconsistenties (CGVS II echtgenoot, p. 4). Tot slot is het weinig aannemelijk dat uw man zomaar kon wegllopen terwijl de Iraanse autoriteiten een identiteitscontrole uitvoerden op een bus op de autosnelweg. Hij stelde dat hij kon wegllopen omdat de aandacht van de ordediensten afgeleid was door iets anders, hetgeen niet overtuigt (CGVS I echtgenoot, p. 14 en CGVS II, p.4).

Ook in jullie verklaringen over jullie gezinssituatie als Afghaanse vluchtelingen in Iran werden inconsistenties en tegenstrijdigheden vastgesteld. Zo verklaarde uw echtgenoot op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u geboren werd in Bamyān (Verklaring DVZ echtgenoot, p. 6). Op het CGVS stelde hij echter dat u geboren werd in Nekhta in Ghazni. Hij stelde dat hij nooit verklaard had dat u in Bamyān geboren was maar dat dit verkeerdelijk zo genoteerd werd op de door hem voorgelegde huwelijksakte afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Sofia (CGVS echtgenoot I, p. 7 en 8). Treffend in dit verband is echter dat op enkele van door u voorgelegde schooldocumenten vermeld staat dat u werd geboren in Mashad, Iran. U werd hiermee reeds tijdens uw tweede gehoor geconfronteerd en verklaarde toen dat u niet over een geboortebewijs beschikte waardoor als geboorteplaats de plaats van afgifte van uw verblijfskaart werd genoteerd (CGVS II, p. 5). De opeenvolging van bovenvermelde inconsistenties betreffende uw geboorteplaats van is echter uiterst bevreemdend. Opmerkelijk is ook dat uw echtgenoot niet kon zeggen of u nog familie heeft in Afghanistan. Wanneer uw ouders naar Iran waren verhuisd wist hij evenmin (CGVS I echtgenoot, p. 5 en 9). Hij beweerde dat uw ouders

Afghanistan hadden verlaten omdat ze lid waren van Hezbe Harakat, een mujahedin partij geleid door ayatollah Mohseni, maar hij wist hier verder niets meer over te vertellen (CGVS I echtgenoot, p. 9 en 10). Hij wist trouwens helemaal niets over de Harakat partij, noch over de twee andere door hem genoemde Afghaanse partijen, namelijk Hezbe Wahdat en Jamiat (CGVS I echtgenoot, p. 9). Bijkomend kan in dit verband toegevoegd worden dat u zelf ook niet meer details kon geven over de activiteiten van uw vader noch over de Harakat partij. U kon immers enkel toevoegen dat u soms betalingsbewijzen vond in de zakken van uw vader waaruit bleek dat hij de partij financieel steunde (CGVS I, p. 3 en 14). Voorts stelde uw man dat jullie getrouwd waren volgens de Iraanse tradities. Hij voegde toe dat hij voor de voltrekking van het huwelijk niet moest betalen voor de bruid en dat de bruidsschat (mehr in het Perzisch) werd vastgesteld op tachtig goudstukken (CGVS echtgenoot I, p. 8). Hij zou echter wel Afghaanse huwelijken in Iran hebben bijgewoond. Hij wist aanvankelijk echter niet te vertellen in wat een Iraans huwelijk verschilt van een Afghaans en beweerde zelfs dat er geen significante verschillen waren ook niet met betrekking tot de wijze waarop er wordt betaald voor de bruid (CGVS I echtgenoot, p. 8 en 17). Deze verklaringen stemmen echter geenszins overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. U beweerde aanvankelijk dat jullie trouwden volgens de Afghaanse tradities (CGVS I, p. 15). Toen uw man tijdens zijn tweede gehoor geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid antwoordde hij dat hij de vraag de eerste keer niet goed had begrepen en noemde hij plots wel enkele verschillen tussen Afghaanse en Iraanse huwelijken, hetgeen ingestudeerd overkomt (CGVS II echtgenoot, p. 5). Ook u paste na confrontatie uw verklaringen aan en stelde dat jullie huwelijk een combinatie was van verschillende tradities (CGVS III, p. 5).

Over jullie relatie met uw familie legden u en uw echtgenoot tegenstrijdige verklaringen af. Hij stelde dat uw familie aanvankelijk geen toestemming wilde geven voor het huwelijk omdat hij Hazara is en omdat u eigenlijk moest trouwen met uw neef. Uiteindelijk gaven ze toch toestemming en na het huwelijk ging uw man vaak op bezoek bij uw ouders. Uw neef bleef jullie echter bedreigen (CGVS echtgenoot I, p. 5 en II, p. 5). U verklaarde aanvankelijk dat u gehuwd was met uw neef en vreesde gestenigd te worden omdat u weggelopen was met Reza (DVZ Vragenlijst, vraag 4 en 5). Op het CGVS paste u deze verklaringen aan en stelde u dat u op de DVZ gelogen had over de aard van uw problemen. U verklaarde enkel problemen te kennen met uw neef. U beweerde wel dat uw ouders na jullie huwelijk het contact met jullie verbroken hadden, hetgeen niet overeenstemt met de verklaringen van uw echtgenoot ter zake (CGVS I, p. 4 en 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bleef uw echtgenoot volhouden dat zijn relatie met uw ouders niet slecht was en dat hij enkel problemen kende met uw neef (CGVS II echtgenoot, p. 5 en 6).

Over de beroepsactiviteiten van uw echtgenoot en zijn problemen als illegale Afghaanse arbeider in Iran legden jullie evenmin eensluidende verklaringen af. Gevraagd om al zijn jobs in Iran chronologisch op te sommen antwoordde hij dat hij bouwvakker was en mozaïektegels plaatste. Als kind zou hij tijdens de schoolvakanties in een baksteenfabriek hebben gewerkt, net zoals u (CGVS I echtgenoot, p. 15). U verklaarde echter dat hij na het verlies van zijn documenten, tijdens jullie huwelijk, werkte als bewaker op een bouwwerf. U voegde hieraan toe dat hij 's avonds werkte als bewaker en dat u hem daardoor maar één avond per week zag (CGVS I, p. 5 en CGVS II, p. 4). Hiermee geconfronteerd paste uw echtgenoot zijn verklaringen aan en stelde hij dat hij inderdaad als bewaker had gewerkt (CGVS II echtgenoot, p. 3). Aanvankelijk verklaarde hij dat het vaak voorviel dat hij niet betaald werd. Op de vraag of hij ooit problemen kende met personen op het werk antwoordde hij dat ze niet vriendelijk waren, dat hij niet betaald werd en dat er cheques werden afgegeven die hij niet kon innen. Toen hem expliciet gevraagd werd of hij ooit serieuze problemen kende herhaalde hij dat hij niet werd betaald (CGVS I echtgenoot, p. 15). U beweerde echter dat uw man een fysiek conflict had met een werkgever die niet wilde betalen. Deze zou een klacht hebben ingediend en problemen hebben veroorzaakt voor hem (CGVS I, p. 6). Toen hij gewezen werd op uw verklaringen paste hij wederom zijn eerdere versie van de feiten aan en beweerde hij dat hij één van zijn werkgevers, een zekere M.F., geslagen had met een metalen staaf. Op de vraag of hij zelf gewond raakte antwoordde hij: "ja maar niet veel". Of zijn werkgever gewond raakte wist hij niet te zeggen. Hij voegde toe dat hij vluchtte en dat zijn werkgever ermee dreigde de 110 (politie) te bellen (CGVS II echtgenoot, p. 3 en 4). U bleef echter volhouden dat zijn werkgever wel een klacht had ingediend bij de politie en dat jullie hierdoor zelfs moesten verhuizen. Vrienden en collega's zouden uw echtgenoot hebben ingelicht over de klacht (CGVS III, p. 3). Geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenoot repliceerde u dat Afghaanse mannen niet alles vertellen aan hun echtgenotes, hetgeen in deze context allerminst overtuigt (CGVS III, p. 4).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat uit de verklaringen van uw echtgenoot blijkt dat hij de stad Mashhad kent en dat hij bijvoorbeeld weet welke de buurten zijn waar Afghanen wonen en dat hij bekend is met Iraanse personaliteiten als Ferdowsi over wiens poëzie hij gelezen heeft (CGVS I echtgenoot, p.3). Zijn kennis over jullie beweerde land van herkomst is echter beperkt. Zo legde hij zeer vage verklaringen af over de reden waarom zijn eigen ouders uit Afghanistan vertrokken zijn. Hij kon enkel zeggen dat er een oorlog woedde door de Russische bezetting en dat zijn vader vertrok om het

leven van zijn gezin te redden. Er kan echter verwacht worden dat hij iets meer zou weten over de omstandigheden waarin zijn ouders geëmigreerd zijn of dat hij hier ooit iets over zou hebben gevraagd of opgezocht, temeer omdat hij zijn middelbare school heeft afgemaakt (CGVS echtgenoot I, p. 2, 3 en 11). Hij kon weliswaar namen noemen van enkele plaatsen en districten in Ghazni waar hij van gehoord heeft. Toen er gepeild werd naar wat hij precies had gehoord antwoordde hij vaagweg 'ik hoorde over mensen en historische plaatsen, ben niet terug gegaan' (CGVS echtgenoot I, p. 3). Gevraagd naar Afghaanse feestdagen antwoordde hij dat hij wel eens de Afghaanse Onafhankelijkheidsdag had gevierd. Hij kon dit echter niet dateren maar wist wel te zeggen dat Afghanistan onafhankelijk werd in het jaar 1919 volgens de westerse kalender (CGVS echtgenoot I, p. 17). Opmerkelijk is ook dat hij, hoewel hij over een tv toestel beschikte, in Iran niet naar Afghaanse tv programma's keek, dat hij geen Afghanen kende die dat wel deden en ook niet wist met welke satellietzender men Afghaanse zenders kon ontvangen in Iran (CGVS echtgenoot I, p. 10). Uit de informatie aanwezig op het CGVS blijkt echter dat Afghanen in Iran eerder wel naar Afghaanse programma's kijken en het nieuws uit hun thuisland volgen. Dat hij niemand kende die naar Afghaanse zenders keek is dan ook weinig waarschijnlijk.

Tot slot is het zeer bevreemdend dat uw echtgenoot, hoewel hij sinds zijn prille kindertijd in Iran zou hebben gewoond, geen enkel Iraans document kon voorleggen om zijn verblijf daar te staven. Hij stelde dat hij beschikte over schooldocumenten en een attest van jullie huwelijk maar hij zou deze onderweg bij het oversteken van de zee overboord hebben moeten gooien omdat er een storm was (CGVS echtgenoot I, p. 9 en 11).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden nationaliteit. U bent er evenmin in geslaagd om aannemelijk te maken dat u in Iran verbleven hebt in de hoedanigheid van echtgenote van een Afghaanse vluchteling.

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw Afghaanse nationaliteit en uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling aannemelijk te maken. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit en uw werkelijk verblijfssituatie voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit en waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit, uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Een asielaanvraag moet immers beoordeeld worden ten opzicht van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Toen op het einde van het derde gehoor werd gevraagd of u er zeker van was dat u en uw echtgenoot als Afghaanse vluchtelingen in Iran verbleven bleef u vasthouden aan uw verklaringen (CGVS III, p. 7 en 8).

De door u voorgelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een waarschijnlijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat frauduleuze Iraanse documenten zowel in Iran als in Europa tegen betaling kunnen worden verkregen. In tweede orde dient opgemerkt dat de door u voorgelegde schooldocumenten verder onderzocht werden naar aanleiding van de verklaringen van uw echtgenoot en het feit dat hij een huwelijksakte (zie kopie in bijlage in uw administratief dossier) voorgelegde waarop geschreven staat dat u geboren bent in Bamyan. Hierbij kwamen een aantal anomalieën aan het licht die de bewijskracht van de door u voorgelegde documenten nog verder ondermijnen. Zo verklaarde uw echtgenoot dat u gedurende bijna een jaar lessen volgde in een school voor Afghanen genaamd het Balkhi instituut (CGVS echtgenoot I, p.11). Uzelf verklaarde dat u beschikte over een attest van deze onderwijsinstelling. Volgens u ressorteert deze school onder de bevoegdheid van de Iraanse overheid en krijgt het steun vanuit Afghanistan. U stelde ook dat het een instituut betrof waar personen die geen toegang hebben tot het reguliere onderwijs een beroepsopleiding kunnen volgen en dit terwijl u zelf uw middelbare school hebt afgemaakt in het reguliere Iraanse onderwijsnetwerk inclusief het voorbereidend jaar voor de universiteit (CGVS I, p. 6 en 11). Op het certificaat dat u aanduidde als zijnde van het Balkhi instituut wordt deze benaming nergens vermeld. Bovendien wordt in dit document geattesteerd dat u met succes het voorbereidend jaar voor de universiteit heeft afgewerkt. Op uw getuigschrift van het derde jaar middelbaar onderwijs staat geen logo van de Islamitische Republiek en wordt er geen melding gemaakt van uw staatsburgerschap. Op het schoolrapport van uw voorbereidend jaar voor de universiteit wordt evenmin enige melding gemaakt van uw nationaliteit. Op het diploma van het lager onderwijs staat op de achterkant een ondersteboven aangebrachte stempel waarin vermeld staat dat de houder van het document de Afghaanse nationaliteit heeft. Door welke dienst deze stempel werd aangebracht kan hier echter niet uit worden afgeleid. Op het attest van de opleiding medisch welzijnswerk met steun van het

UNHCR werd geen stempel aangebracht op de foto. Het attest van de ambassade betreft tot slot een loutere getuigenverklaring waardoor hier evenmin enige bewijskracht aan kan worden toegekend. De e-mails en attesten betreffende de gezondheidstoestand van uw echtgenoot tijdens zijn verblijf in Griekenland kunnen aan bovenstaande evenmin iets wijzigen. Bovendien maakte hij zelf geen enkele melding van gezondheidsproblemen en legde hij evenmin enige attesten voor.

Betreffende de asielaanvraag van uw echtgenoot dient toegevoegd te worden dat ten aanzien van hem een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat er geen geloof kon gehecht worden aan zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 57/6, eerste lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van "de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

2.1.1.1.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt onder meer als volgt:

"Verzoekster is echter van mening dat het CGVS geen rechtsbasis heeft om de vluchtelingenstatus van verzoekster in te trekken. Artikel 55/3/1, §2, 2° Vw. Spreek "van feiten die hij". Verzoekster meent dat dit artikel alleen op mannelijke asielzoekers van toepassing is. Indien uw Raad van oordeel zou zijn dat er toch een rechtsbasis is, wil verzoeker stellen dat ze vluchtelingenstatus gekregen heeft aan de hand van haar correcte en oprechte verklaringen. Verzoekster zelf heeft in haar eerste gehoor CGVS het initiatief genomen en kenbaar gemaakt dat ze onderweg misleid was door anderen. Ze heeft volledig de waarheid verteld en ze wist heel goed dat ze alleen bescherming kan krijgen als ze de waarheid verteld. Verzoekster is 2 keren uitvoerig gehoord geweest en het is verbazingwekkend dat verweerster in die 2 keren wel geloof hechtte aan de verklaringen van verzoekster. Welke garantie hebben wij nu dat verweerster nu de juiste beslissing genomen heeft??? Verweerster slaagde niet, volgens haar verklaringen, in 2 uitvoerige interviews "een correcte" beslissing te nemen. Hoe kan ze in een gehoor een correcte beslissing nemen???"

2.1.1.1.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel beroept verzoekster zich op "de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen".

Verzoekster stelt dat het niet waar is dat haar echtgenoot enkel de Iraanse variant van het Perzisch spreekt: "Verzoeksters echtgenoot spreekt Farsi omdat hij heel lang in Iran woonde. Het is een algemeen gekend feit dat Afghanen in Iran zo min mogelijk Dari willen spreken. Mensen die Dari spreken werden uitgelachen door de Iraniërs. Afghanen vermijden Dari te spreken." Verder wijst verzoekster erop dat haar echtgenoot voorbeelden gaf van woorden die in het Dari en het Perzisch verschillen en maakt het volgens haar niet uit of men drie of vijf voorbeelden geeft. Het argument dat zij twee dezelfde voorbeelden gaf als haar echtgenoot snijdt volgens haar geen hout: "Te meer deze woorden zijn woorden die man dagelijks in leven gebruiken. Het is in die zin logisch dat verzoekster deze woorden kende."

Verder wijst verzoekster erop dat zij meerdere vragen over haar Afghaanse origine en afkomst op correcte wijze heeft beantwoord en meent zij dat verweerder hiermee geen rekening hield. "Verzoekers echtgenoot wist heel goed welke etnische groepen in Afghanistan bestaan. Tot welke etnische groep hij behoort en hoe deze groep er uitziet." Betreffende de verklaring van haar echtgenoot dat sunbula de negende maand is, wijst verzoekster erop dat hij de naam van de eerste maand correct heeft gegeven en dat verweerder naliet rekening te houden met het feit dat hij een groot deel van zijn leven in Iran

heeft gewoond. *“Verweerster heeft alleen rekening gehouden met de verkeerde antwoorden zonder naar de juiste antwoorden ook te kijken.”* Zij stelt dat haar echtgenoot wist wat Hazarjat betekent en waar het ligt en voert aan dat enkel *“een Hazar”* weet wat het betekent en waar het ligt en dat verweerder hiermee geen rekening hield. Zij stelt dat haar echtgenoot wist dat *“shrine van Hazrat Ali”* in *“Mazari sharifi”* is en dat dit een district is van Balkh. Zij stelt dat haar echtgenoot wist wat *“Harkat partij”* is, hetgeen volgens haar een bewijs is dat hij *“Hazar”* en Afghaan is. Zij stelt dat haar echtgenoot *“de namen van Wahdat en Jamiat actief in Mashad”* wist. Verder wijst verzoekster erop dat haar vader *“in ‘digging well’”* werkte, hetgeen volgens haar in Iran enkel door Afghanen wordt gedaan. Zij meent dat verweerder hiermee geen rekening hield. Zij stelt dat haar echtgenoot wist *“welke de eerste kaart in Iran was en welke de tweede”* en *“dat de tweede een ‘plag kaart’ waren”*, hetgeen volgens haar een bewijs is dat hij effectief houder was van deze kaart. Zij stelt dat haar echtgenoot wist *“hoe de procedure ‘amayesh’ in zijn werk ging”* en zelfs *“dat de laatste vluchtelingenkaart van haar echtgenote ‘amayesh’ 7 was”*. *“Verzoeksters echtgenoot wist hoe deze kaarten vernieuwd worden. (gehoorverslag III pagina 12) Soms door nieuws of tv (gehoorverslag III pagina 13) Hoeveel ze voor een kaart moesten betalen? 125.000 toeman (gehoorverslag III pagina 13) Dat men voor een werkvergunning apart moesten betalen. (gehoorverslag III pagina 13) Dit is een bewijs dat ze in Iran als Afghaanse vluchtelingen gewoond hebben. Men kan onmogelijk al die informatie op een correcte wijze kennen zonder ooit zelf houder te zijn geweest. Verzoeksters echtgenoot wist welke feestdagen in Iran niet gevierd worden. Zo wist hij dat de Afghaanse Onafhankelijkheidsdag in Iran niet gevierd wordt. Zo wist hij dat dit in 1919 is. (gehoorverslag III pagina 17) Dit is nogmaals een bewijs dat hij een Afghaan is die in Iran gewoond heeft. Verzoeksters echtgenoot wist wie Najibullah is en wie Mohammad Karim Kahlili is. Hoe Najibullah vermoord is geweest en door wie. (gehoorverslag pagina 17) Dit is nogmaals een bewijs dat hij een Afghaan is.”* Betreffende het verlies van de Amayesh-kaart verwijst verzoekster naar het gehoorverslag en stelt zij dat daaruit duidelijk blijkt dat de dossierbehandelaar het woord *“Iraans paspoort”* gebruikte in zijn vragen en dat zij telkens *“Afghaans paspoort”* antwoordde, alsook dat zij verklaarde nooit een Iraans paspoort te hebben gehad. Zij wijst er tevens op dat zij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) duidelijk stelde hoe het komt dat men in haar Afghaans paspoort als geboorteplaats Mashad schreef: *“Aangezien ik geen documenten had die bewezen dat ik in Afghanistan geboren was hebben ze maar gezet dat ik geboren was in Mashad ze moesten iets zeggen. Veel mensen die al lang in Iran wonen krijgen als geboorteplaats de plaats van verblijf op hun kaart aangeduid. Verzoekster betaalde 38 euro voor een Afghaans paspoort in consulaat van Afghanistan in Iran. Dit is een bewijs dat ze een Afghaanse vluchteling was in Iran. (gehoorverslag II pagina 4) Verweerster neemt verzoekster ten onrechte kwalijk omdat ze naar haar oordeel niet voldoende informatie heeft over Afghanistan. Verzoekster meent dat verweerster aan het overdreven is. Ze weet meer dan genoeg, rekening houden met haar jarenlang verblijf in Iran, over Afghanistan.”* Verder meent verzoekster dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft en *“dat hierdoor ook de formele motiveringsplicht geschonden is.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt als volgt in haar verzoekschrift:

“Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Verzoekster heeft uitdrukkelijk aangehaald dat ze bij terugkeer naar Afghanistan vreest vervolgd te worden;

Verweerster heeft gefaald om de vrees voor vervolging zorgvuldig te onderzoeken.

In ondergeschikte orde heeft het CGVS gefaald om de persoonlijke situatie van verzoekster

Dit middel is gegrond.”

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de

devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Op 16 juni 2015 werd verzoekster door het CGVS erkend als vluchteling. In de bestreden beslissing wordt verzoeksters vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6 *juncto* 55/3/1, § 2, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) ingetrokken en dit aangezien er na haar erkenning elementen zijn opgedoken met betrekking tot haar nood aan internationale bescherming en waaruit blijkt dat zij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat, onder meer naar aanleiding van de verklaringen van haar echtgenoot en het gehoor dat verzoekster onderging op 24 mei 2016, geen geloof meer kan worden gehecht aan verzoeksters verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling die gehuwd is met een Afghaanse vluchteling van Hazara-origine.

Er dient vastgesteld dat verzoekster er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt een ander licht te werpen op de motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoekster vooreerst stelt dat verweerder geen rechtsbasis heeft om haar vluchtelingenstatus in te trekken omdat artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet het woord “hij” bevat, waaruit zij afleidt dat dit artikel enkel van toepassing is op mannelijke asielzoekers, kan zij in het geheel niet worden gevolgd. Geen enkel redelijk denkend mens kan immers tot de conclusie komen dat het gebruik van het woord “hij” in wetteksten in het algemeen met zich zou meebrengen dat deze wetteksten enkel van toepassing zouden zijn op personen van het mannelijk geslacht. Indien men dergelijke redenering werkelijk serieus zou nemen, zou immers het overgrote deel van de regelgeving enkel toepasbaar zijn op mannen, hetgeen geenszins de bedoeling kan zijn van de betreffende regelgevers.

Waar verzoekster zich vervolgens afvraagt welke garantie er bestaat dat verweerder heden de juiste beslissing neemt nadat hij, na verzoekster tweemaal te hebben gehoord, haar eerst te hebben erkend als vluchteling, dient vastgesteld dat verzoekster klaarblijkelijk geen grondige lezing van de bestreden beslissing heeft gemaakt. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk – en terecht (zie *infra*) – gesteld als volgt: *“Er dient te worden vastgesteld dat er na uw erkenning als vluchteling nieuwe elementen met betrekking tot uw nood aan internationale bescherming zijn opgedoken. Op basis van uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag blijkt immers dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan elementen die de kern van uw asielaanvraag betreffen, namelijk uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling die gehuwd is met een Afghaanse vluchteling van Hazara origine.”*

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u de vluchtelingenstatus heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat het CGVS in dergelijk geval de bevoegdheid heeft de vluchtelingenstatus in te trekken.”

Er kan niet worden ingezien waarom aan de motivering van de bestreden beslissing zou moeten worden getwijfeld louter omwille van het feit dat verweerder verzoekster als vluchteling had erkend voordat hij op de hoogte kon zijn van de elementen die hem er heden toe brengen verzoeksters vluchtelingenstatus in te trekken, temeer gelet op de wettelijke bevoegdheid die hij hiertoe krijgt op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster opwerpt dat haar echtgenoot reeds lange tijd in Iran woonde en dat het een algemeen gekend feit is dat Afghanen in Iran zo min mogelijk Dari willen spreken uit angst te worden uitgelachen door de Iraniërs, dient vastgesteld dat verzoekster geen enkel stuk bijbrengt ter staving van haar bewering. Verzoekster of haar echtgenoot maakten hiervan bovendien geen enkele melding tijdens hun gehoren, zodat het een loutere *post factum*-verklaring betreft. Voorts wordt er in de bestreden beslissing wel degelijk terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters echtgenoot slechts aan de hand van drie woorden (water, auto en aardappel) het verschil tussen Dari en Farsi kan illustreren, temeer daar verzoekster eveneens dit onderscheid tracht te illustreren aan de hand van de woorden water en auto. Voorts duidt het feit dat verzoeksters echtgenoot enkele namen van maanden in het Dari kan opsommen, terwijl hij verkeerdelijk stelt dat sonbola de negende maand is, op het ingestudeerde karakter van zijn kennis van het Dari. Betreffende de kennis van de Hazara-cultuur van haar echtgenoot, komt verzoekster niet verder dan het herhalen van diens verklaringen dienaangaande en het opwerpen van de blote bewering dat zijn kennis enkel kan worden opgedaan indien men zelf Afghaan/Hazara is. Het feit dat enkel Afghanen in Iran in een “*digging well*” werken, is opnieuw een niet-gestaafde bewering van verzoekster. Ook betreffende de verblijfsdocumenten waarover haar echtgenoot als Afghaanse

vluchteling in Iran zou hebben beschikt, komt verzoekster niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen dienaangaande, doch zij verliest hierbij uit het oog dat in de bestreden beslissing terecht wordt gewezen op verschillende tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen dienaangaande en deze van haar echtgenoot. Betreffende het beweerdte verlies van verzoeksters amayesh-kaart, maakt verzoekster opnieuw een onvolledige lezing van de bestreden beslissing waar zij aanvoert dat haar verklaringen ongeloofwaardig worden bevonden omdat zij zou hebben verklaard dat zij de amayesh-kaart verloor nadat zij een Iraans paspoort bekwam, terwijl haar echtgenoot zou hebben verklaard dat dit was nadat zij een Afghaans paspoort bekwam. In de bestreden beslissing wordt immers terecht gesteld als volgt: *“Aanvankelijk stelde uw echtgenoot dat u tot aan jullie vertrek uit Iran een amayesh kaart zou hebben gehad, uw laatste kaart zou afgeleverd zijn tijdens de zevende registratieronde (CGVS echtgenoot I, p. 12). Toen hem gevraagd werd hoe u een amayesh kaart kon aanvragen terwijl hij als gezinshoofd niet over een kaart beschikte paste hij zijn verklaringen aan en stelde hij dat u uw amayesh kaart had afgegeven toen u een Afghaans paspoort had aangevraagd (CGVS echtgenoot I, p. 13). Uzelf verklaarde in dit verband echter dat u uw originele amayesh kaart had moeten afgeven in het paspoortbureau toen u een Iraans paspoort trachtte te bekomen (CGVS II, p. 8). Daarna stelde u dat u beschikte over een Afghaans paspoort maar dat u geen Iraans visum kon krijgen omdat u daarvoor naar Afghanistan moest reizen. U bevestigde nogmaals dat uw amayesh kaart werd ingehouden op het moment dat u een Iraans paspoort aanvroeg (CGVS II, p. 3 en 5).”* Voorts herhaalt verzoekster haar verklaring die zij als reden opgaf voor het feit dat Mashad als haar geboorteplaats wordt vermeld in haar Afghaans paspoort, zonder evenwel *in concreto* uiteen te zetten waarom de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande onjuist zou zijn. Op welke wijze uit het loutere feit dat iemand weet dat de onafhankelijkheidsdag van het ene land *niet* in een ander land wordt gevierd, kan worden afgeleid dat deze persoon uit dit ander land afkomstig is, kan niet worden ingezien. Voort dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Waar verzoekster meent dat verweerder *“aan het overdreven is”*, komt zij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder een dienstige poging te ondernemen om deze gevolgtrekkingen *in concreto* te weerleggen.

Gezien het geheel van wat voorafgaat dient vastgesteld dat verzoekster er geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER